

Milo Urban / Marek Ťapák, Róbert Mankovecký

VÝKRIKY BEZ OZVENY

Slovenské komorné divadlo v Martine uvádza v slovenskej premiére

Milo Urban/ Marek Ťapák, Róbert Mankovecký

VÝKRIKY BEZ OZVENY

literárna predloha: Milo Urban

divadelná adaptácia: Marek Ťapák, Róbert Mankovecký

dramaturgia: Monika Michnová, Róbert Mankovecký

scéna: Pavol Andraško

kostýmy: Eva Farkašová

svetelný dizajn: Ján Ptačín

projekcie: Ján Ptačín na motívy fotografií Martina Martinčeka

hudba: Stanislav Palúch

choreografia: Ján Ševčík

réžia: Marek Ťapák

predstavenie vedie: Janka Nosálová

text sleduje: Darina Mázorová

Premiéra 22. januára 2016 v SKD Martin

Druhá premiéra divadelnej sezóny 2015/2016

558. premiéra Slovenského komorného divadla Martin

Scénu, stavbu, osvetlenie, zvuk, rekvizity, kostýmy a parochne pod vedením Karola Čičmanca, Petra Klauďinyho a Mariána Frkáňa realizovali: Mária Brachňáková, Zuzana Jankešová, Nina Malková, Soňa Mušáková, Anna Paulovičová, Peter Bartoš, Juraj Bojnický, Jaroslav Daubner, Vladimír Kubis, Dušan Gabona, Peter Pecko, Miroslav Kopas, Daniel Kovalčík, Ján Kurhajec, Zdeněk Polášek, Matej Neradil a Matej Zachar.

osoby a obsadenie

Potocký, farár	František Výrostko
Paľo Badáň, jeho synovec	Marek Geišberg
Záruba	Michal Gazdík
Adam Záruba, jeho syn	Tomáš Grega
Tropek	Ján Kožuch
Tropeková, jeho žena	Eva Gašparová
Zuzka, ich dcéra	Zuzana Rohoňová
Metes, kostolník	Viliam Hriadel, ako hosť
Metesová, jeho žena	Ľubomíra Krkošková
Kristka, ich dcéra	Nadežda Vladaňová
Štefan Koňarčík-Chrapek	Tomáš Mischura
Mahút	Daniel Žulčák
Mládenec	Jaroslav Kysel
Geodet	Tomáš Tomkuljak
Hudobníci	Marek Konček, ako hosť Tomáš Brtko, ako hosť Tomáš Kramár, ako hosť
Tanečníci	Milan Gajdoš, ako hosť Daniela Kianičková, ako hosť Michal Ponechal, ako hosť Jakub Bačinský, ako hosť Lenka Smoligová, ako hosť Lenka Gajdošová, ako hosť Jana Kovačková, ako hosť Patrícia Hamuljaková, ako hosť

František Výrostko

Tomáš Tomkuljak
Marek Geišberg
Tomáš Grega
Daniel Žulčák

Milo Urban ako osemnásťročný v roku 1922

Práca na divadelnej adaptácii noviel Mila Urbana bola pre nás obrovskou výzvou. Neuveriteľný sa nám zdal výber tém, ktoré Urban v poviedkach spracoval, s veľmi vzácnym pohľadom mladého človeka na život, veď prvé poviedky začal písať ešte ako teenager. Pri ich čítaní sme mali pocit, že ich napísal človek obdarený obrovskou múdrosťou a skúsenosťou, s prežitými radosťami, strasťami, bolesťami. Vedeli sme, že slovenská literárna kritika vníma osobu Mila Urbana kontroverzne. Mnohí ho zatracujú a mnohí zas vyzdvihujú. My nemáme ambíciu posudzovať osobu autora, náš záujem sa upiera k jeho ranej prozaickej tvorbe. Vybrali sme si päť poviedok zo zbierky *Výkriky bez ozveny*. Poviedky Štefan Koňarčík-Črapek a pánboh, Nie!, Pravda, Svedomie a Roztopené srdce sa stali tematickým východiskom našej pôvodnej drámy. Jej hlavnou postavou je dedina, chór zložený z protagonistov Urbanovho sveta, pričom každý z nich prináša svoj príbeh, svoj charakter, svoju bolesť.

Róbert Mankovecký

Viliam Hriadel
Lubomíra Krkošková

Zuzana Rohoňová
Eva Gašparová
Ján Kožuch

Milo Urban (1904 – 1982), kontroverzná osobnosť slovenskej kultúry 20. storočia, patrila medzi naše najvýraznejšie literárne talenty. Začal písať veľmi skoro, knižne debutoval v roku 1922, keď mal 18 rokov. V tomto období písal prvé poviedky a novely, ktoré bývajú označované za vrchol jeho diela. V roku 1926 vyšla novela *Za Vyšným mlynom*, ktorá sa v roku 1940 stala podkladom pre libreto opery Eugena Suchoňa *Krúťňava*. V roku 1927 mu ako 23-ročnému vyšiel prvý román *Živý bič*, ktorý sa považuje za kľúčový slovenský medzivojnový román a je najvydávanejšou a najprekladanejšou knihou slovenskej prózy. O rok neskôr vyšla zbierka noviel *Výkriky bez ozveny*.

Popri písaní literatúry sa Urban živil ako novinár, pracoval ako redaktor periodík *Slovenský národ* a *Slovák*, pričom v nich zastával prevažne apolitický postoj. V roku 1940 dostal od svojho dlhoročného priateľa Alexandra Macha, ktorý stál na čele radikálneho nacionalistického krídla Hlinkovej slovenskej ľudovej strany, ponuku stať sa šéfredaktorom denníka *Gardista*. V tom čase už bol ako uznávaný spisovateľ považovaný za morálnu autoritu.

Počas pôsobenia v *Gardistovi* sa viackrát zriekol funkcie šéfredaktora – Alexander Mach to však neakceptoval. Mach býva označovaný za skutočného šéfredaktora, pričom Urban mal byť iba figúrku v jeho rukách, ako o tom píše básnik Valentín Beniak v liste spisovateľovi a prekladateľovi Mikulášovi Gacekovi z marca 1967: „A či sme my (teda aj Ty) nevedeli, že je on tam iba figurantom, že skutočným šéfredaktorom je Mach, prečo ako renomovaný spisovateľ robil túto figúrku (...)“¹

Aj Urban to čiastočne priznáva v liste, ktorý napísal v roku 1966 tiež Mikulášovi Gacekovi: „... stal som sa piatym kolesom u voza a aby som zbytočne nezavadzal, požiadal som ho o uvoľnenie z redakcie. Odbil ma tým, že ak chcem, môžem ísť, ale moje meno si na časopise ponechajú. (...) Uvedomoval som si iba jedno: že ma Mach celkom zbytočne zatiahol do hlúpej politickej kalamajky, pre ktorú som okrem štipky humoru a ľahkovážnosti nemal predpoklady. Tu však musím dodať, že som mu to nezazlieval a nezazlievam. Skúsenosť, aj keď trpká, je vždy na niečo dobrá.“²

Počas vojnového Slovenského štátu patril Milo Urban k mienkotvorným novinárom. Do *Gardistu* písal úvodníky, ako šéfredaktor musel zaujať verejné politické stanoviská a niesol zodpovednosť za propagandu fašistických a antisemitských myšlienok. Až po

jeho smrti vyšli pamäte z obdobia Slovenského štátu (*Na brehu krvavej rieky*, 1994), v ktorých sa snažil vysvetliť a obhájiť svoje konanie. O začiatkoch práce v *Gardistovi* píše: „Radili mi, choď, lepšie bude, keď tam budeš ty, ako nejaký nesprátny gardista. A tak som išiel. (...) prvé číslo vyšlo 1. novembra 1940. Hneď pod názvom časopisu veľkými literami stálo: Hlavný redaktor Milo Urban. Prepánajána! Kto to ta bez môjho vedomia a súhlasu tak krikľavo vystrčil? Okrem toho, časopis bol orgánom Hlinkovej gardy, a ja som nikdy nebol členom tejto organizácie. Ale vtedy prvý raz, a to hneď na začiatku som si uvedomil, že som v pasci, z ktorej sa tak ľahko nedostanem.“³

Na rozpor medzi Urbanovým pôsobením počas Slovenského štátu a jeho neskoršou interpretáciou v spomienkovom románe *Na brehu krvavej rieky* upozornil aj historik Ivan Kamenec: „M. Urban bol v rokoch 1940 – 1945 šéfredaktorom denníka Hlinkovej gardy *Gardista*. Z tejto svojej relatívne vysokej funkcie musel zaujať nielen verejné politické stanoviská k základným vnútorným i zahraničným otázkam politiky vojnového slovenského štátu, ale chtiac-nechtiac sa zúčastnil aj zápasov vo vládnom tábore, kde jednoznačne stál na strane nacionálno-socialistických, radikálnych fašistických síl. Túto skutočnosť treba konštatovať a v knihe *Na brehu krvavej rieky* sa pokúsiť hľadať jej vysvetlenie. Tu sa historik dočká spomínaného sklamania. Autor totiž seba, resp. vlastné politické aktivity predstavuje ako výsledok svojej naivity (ľudskej i politickej), neschopnosti, nerozhodnosti a – dobráctva, ktoré perfídne zneužívali prefikáni politickí vodcovia. Pri konfrontácii autorových vysvetlení s faktami o činnosti slovenských nacionálnych socialistov a najmä s obsahom a formou článkov v *Gardistovi*, ktoré mnohokrát sám písal, upravoval i podpisoval, strácajú niekde pamäti historickú i ľudskú dôveryhodnosť.“⁴

V apríli 1945 utiekol Milo Urban aj s rodinou zo Slovenska, dostal sa do amerického koncentračného tábora v Rakúsku. Začiatkom roku 1947 ho eskortovali najprv do Čiech, neskôr ho uväznili v Bratislave a v decembri toho istého roku sa v Bratislave konal ľudový súd, ktorý sa skončil oslobodzujúcim rozsudkom. Urban ho cituje vo svojich pamätiach: „Súd uvažoval, že obžalovaný mohol azda svoje miesto v redakcii svojvoľne opustiť. Dospel však k názoru, že k tomu nemohlo dôjsť bez ohrozenia prinajmenšom na slo-

¹ Milo Urban. *Prózy*. Zostavila: M. Součková. Bratislava: Kalligram a Ústav slovenskej literatúry SAV, 2012, s. 514.

² *tamže*, s. 499.

³ Milo Urban (*výberová personálna bibliografia*). Zostavila: Ľubica Luptáková. Dolný Kubín: Oravská knižnica Antona Habovštiaka, 2015, s. 47.

⁴ KAMENEC, I.: *Urban, M.: Na brehu krvavej rieky*. In: *Milo Urban. Prózy*. Zostavila: M. Součková. Bratislava: Kalligram a Ústav slovenskej literatúry SAV, 2012, s. 546 – 547.

bode. (...) Podľa názoru súdu je teda zodpovednosť obžalovaného za činnosť zodpovedno-redaktorskú minimálna, temer rovná zodpovednosti tlačiarenskeho sadzača⁵.

O rok neskôr, v decembri 1948, sa konal druhý súdny proces, v ktorom Milo Urbana odsúdili na verejné pokarhanie. O tri roky neskôr dostal povolenie opäť publikovať. V roku 1957 sa vrátil k aktívnej literárnej činnosti a vydal autobiografický román *Zhasnuté svetlá*. Ako je možné, že človek, ktorý robil šéfredaktora v ľudáckom *Gardistovi*, mohol po vojne literárne tvoriť a publikovať svoje diela? Rok po vyjdení románu *Zhasnuté svetlá* sa k tomu vyjadril literárny vedec a spisovateľ Juraj Špitzer v Kultúrnom živote: „Milo Urban ako novinár a publicista stal sa zodpovedným za najkrajšiu propagandu fašistických myšlienok v časopise *Gardista*, podľahnúc v rozhodujúcej chvíli celkom ideológii slovenského nacionalizmu, ktorý pod heslom ‚Za Boha a národ!‘ nastolil po rozbití predmníchovskej republiky vládu najsurovejšieho násilia. (...) Urbanov návrat do literatúry nie je ústupkom v boji proti ľudáctvu a slovenskému nacionalizmu – ako to mnohí odporcovia románu vyhlasujú a rozširujú – ale práve naopak. (...) Urbanova kniha *Zhasnuté svetlá* pomáha v tomto boji strhávať legendu a gloriolu z tzv. Slovenského štátu, ktorá ešte v hlavách mnohých ľudí existuje v súvislosti so spomienkou ‚na tichú slovenskú oázu‘ v rozbúrenom vojnovom mori. (...) Ak by sa román *Zhasnuté svetlá* nemal považovať za výraz autorovho úsilia o prekonanie a odmietnutie ideológie a morálky slovenského ľudáctva, za snahu otvorene vyrovnáť sa s minulosťou historickou i vlastnou – prístup k hodnoteniu románu by bol veľmi sťažený.“⁶

Milo Urban sa po vojne živil prekladmi, písal romány a pamäti, už žiadne dielo však podľa kritiky nedosiahlo úroveň jeho predvojnovej tvorby. Do konca života žil na periférii literárneho a spoločenského života. Jeho román *Živý bič* a novely zo zbierky *Výkriky bez ozveny* dnes patria k odporúčanej literatúre pre študentov gymnázií a stredných škôl. Témou pôsobenia Mila Urbana na čele redakcie *Gardistu* sa zaoberá aj najnovšia hra Jany Juráňovej *Tichý bič*, ktorá mala v decembri 2015 premiéru v Slovenskom národnom divadle.

Monika Michnová

Tomáš Mischura
Ľubomíra Krkošková

⁵ Milo Urban. *Prázy*. Zostavila: M. Součková. Bratislava: Kalligram a Ústav slovenskej literatúry SAV, 2012, s. 593.

⁶ ŠPITZER, J.: *Prológ nového vývinu Mila Urbana*. In: *Milo Urban. Prázy*. Zostavila: M. Součková. Bratislava: Kalligram a Ústav slovenskej literatúry SAV, 2012, s. 528.

Marek Geišberg

Naša divadelná adaptácia spája päť noviel Mila Urbana, ktoré vznikli v rokoch 1923 až 1928. Urban čerpal témy z dedinského prostredia a písal o tom, čo dobre poznal. Pri zobrazovaní dedinského života hľadal spôsob, ako nanovo spracovať túto tému, inšpiroval sa konkrétnymi príbehmi ľudí, ktorých vo svojom živote stretal, a vyberal si príhody o zvláštnych ľuďoch, na ktorých si spomínal z detstva alebo ich poznal z rozprávania. Spomína na to vo svojej knihe *Kade-tade po Halinde*: „Nesiahal som po cudzej surovine, po človečine neznámej, ale po našej dedinskej, a to z hornooravského, guraľského prostredia. Išlo to ťažko, no čo-to sa podarilo.“⁷ Svoju prvú novellu napísal Urban, keď mal iba devätnásť rokov: „Na jar ma posadla neskrtná túžba písať. Sadol som si k nášmu stolíku a tak sa zrodila moja prvá poviedka *Štefan Koňarčík-Chrapek a pánboh*. Bola to moja prvá poviedka, v ktorej som spoznal nielen svoj hlas, ale tak trochu i seba. (...) Kto si ju pozorne prečíta, nájde v nej všetko, čo vtedy vo mne vrelo.“⁸

Literárny vedec Alexander Matuška označil Mila Urbana za veľký talent: „Urban prvý u nás dokázal, že sa na dedine môže odohrávať okrem priadok, hrabania sena a lásky Zuzky a Paľka aj niečo iné. On sa prvý pozrel na dedinu ako na celok; videl celú dedinu, nič si nezakrýval a nič mu neušlo. (...) Urban písal už ako šesťnásťročný veci, ktorých pred ním u nás neboli schopní ani tí milí staríci, plní životných skúseností, porekadiel a bradatých právd – veci, v ktorých sa stretávame s oným podivne dojímavým charakteristickým znakom rodiacich sa veľkých talentov: s detským habkaním a skvelým vyhatnutím zároveň, s naivnosťou, ale i pazúrmí.“⁹

Milo Urban vo veľmi mladom veku dokázal vytvoriť umelecky vyzreté texty. A hoci ho bežne vnímame hlavne ako autora románu *Živý bič*, časť literárnej kritiky považuje za najhodnotnejšie Urbanove prózy práve jeho novely z 20. rokov, ktoré vo svojej divadelnej adaptácii pre Slovenské komorné divadlo Martin spracovali Marek Ťapák a Róbert Mankovecký.

Monika Michnová

⁷ *Milo Urban (výberová personálna bibliografia)*. Zostavila: Ľubica Luptáková. Dolný Kubín: Oravská knižnica Antona Habovštiaka, 2015, s. 30.

⁸ *tamže*, s. 33.

⁹ MATUŠKA, A.: *Portréty slovenských spisovateľov II. Milo Urban*. In: *Milo Urban. Prózy*. Zostavila: M. Součková. Bratislava: Kalligram a Ústav slovenskej literatúry SAV, 2012, s. 521.

Ján Kožuch
Zuzana Rohoňová
Eva Gašparová

O vzniku inscenácie *Výkriky bez ozveny* sme sa porozprávali s hercom a režisérom Marekom Ťapákom a dramaturgom Slovenského komorného divadla Róbertom Mankoveckým.

Kto prišiel s nápadom urobiť divadelnú adaptáciu noviel Mila Urbana?

MŤ: Urbanove novely som poznal už dlhšie a veľmi sa mi páčili. Nahovoril som svojho otca, aby sme z nich spravili filmový scenár, ktorý sa však nezrealizoval. Tému som teda ponúkol Robovi Mankoveckému, začali sme spolu komunikovať a neskôr aj písať adaptáciu pre divadlo. Hľadali sme spôsob, ako by sa mohli jednotlivé dejové línie prepletať, aby do seba zapadali a vytvorili jeden ucelený príbeh.

RM: Videl som Marekov *Tanec medzi črepinami*, ktorý urobil so SĽUK-om a lákala ma myšlienka urobiť inscenáciu, ktorá spojí divadlo a folklór. Marek Ťapák má zaujímavý režisérsky rukopis.

Ako vyzerala vaša spolupráca na divadelnej adaptácii?

RM: Nepísali sme spolu, ale každý zvlášť.

MŤ: Snažili sme sa vytvoriť jednotný dej a ponúknuť hercom približne rovnocenné herecké príležitosti.

RM: Na začiatku Marek napísal základnú synopsu príbehu. Potom sme hľadali možnosti, ako jednotlivé postavy a ich dejové línie prepojiť. Ja som väčšinou písal veci, ktoré v pôvodných novelách nie sú a bolo ich treba vymyslieť, a Marek zase tie, ktoré vychádzali z Urbana. Ale nepísali sme spolu, písať môže vždy len jeden, nedá sa to robiť tak, že jeden píše a druhý mu pozerá cez plece a diktuje.

Akú úlohu vo vašej adaptácii zohráva chór, čiže dedina?

MŤ: Chór ako akési dedinské spoločenstvo sa nachádza už u Urbana. Snažili sme sa príbeh komponovať okolo malého uzavretého okruhu ľudí, kde sa každý s každým pozná, každý vie o nedostatkoch toho druhého, o jeho hriechoch. My ľudia sa chceme vnímať ako tí dobrí, ale každý z nás vie byť aj zlý. Je to v každom človeku.

Ako ste pracovali s ľudovými motívmi, folklórom, ktorý u Urbana nie je výrazne prítomný?

MŤ: Urbanove novely zachytávajú dedinu na začiatku 20. storočia, kedy bol ešte folklór neoddeliteľnou súčasťou dedinského života, prirodzeným prejavom bežného života ľudí, ktorí tam žili. Nechceli sme vytvoriť folklórne pásmo, z ľudovej kultúry čerpáme základné prvky, ale sú posunuté, štylizované, rovnako ako hudba Stana Palúcha a choreografia Jana Števíčka. Chceme ukázať folklór nie ako ornament, ale ako spôsob života.

Dramaturg Róbert Mankovecký v rozhovore s režisérom Marekom Ťapákom počas skúšky, na fotografii s choreografom Jánom Ševčíkom.

RM: Dedinský zbor je veľmi dôležitý prvok, ide o spoločenstvo, kde každý o každom vie, zaujíma sa o tých ostatných. Myslím si však, že v našej inscenácii vlastne žiadny chór nie je, ide tu o chór poskladaný z pätnástich sólistov, z pätnástich hlavných, respektíve väčších a čitateľných postáv, ktoré nesú svoj príbeh. O každej postave vieme niečo povedať, vieme ju charakterizovať. Napokon, tak je to aj v reálnom živote.

Urbanove novely zobrazujú dedinu zo začiatku minulého storočia. Môžu prostredníctvom našej inscenácie prehovoriť aj k súčasnému človeku?

MŤ: Myslím si, že to je jednoznačne o nás.

RM: Ktorýkoľvek z problémov v Urbanovi sa môže udiť aj teraz a aj sa to deje. Samozrejme, mení sa jazyk a okolnosti, ale podstata pretrváva. Keďže veríme, že naša adaptácia nesie určité morálne poslanstvo, dúfame, že má šancu prehovoriť k dnešku.

Marek, vás poznáme viac ako herca. Máte ambíciu posunúť sa viac smerom k réžii?

MŤ: Áno, veľmi ma to láka a zaujíma. Chcel by som sa viac venovať réžii, či už divadelnej alebo filmovej, a zrealizovať témy, ktoré ma oslovujú.

Spomínali ste, že ste filmový scenár, ktorý vychádza z noviel Mila Urbana, pripravovali spolu so svojím otcom, filmovým režisérom Martinom Ťapákom. Spomenuli ste si na neho počas skúšobného procesu v martinskom divadle?

MŤ: Na svojho otca? Na toho myslím každý deň.

Monika Michnová

Marek Geišberg
Nadežda Vladařová

Tomáš Grega
Michal Gazdík

bulletin k inscenácii **Výkriky bez ozveny**

zostavila: Monika Michnová

vizuál inscenácie: Pavol Andraško

foto: Branislav Konečný

foto autora: rodinný archív Mila Urbana

layout: Ivan Bílý

fundraising a reklama: Soňa Buckulčíková

zodpovedná redaktorka: Monika Michnová

tlač: P+M Turany

cena: 1 €

Slovenské komorné divadlo

Divadelná 1, 036 80 Martin

Tel.: 043/ 422 40 98

www.divadlomartin.sk

riaditeľ: František Výrostko

umelecký šéf: Lukáš Brutovský

šéf výpravy: Jozef Ciller

Zriaďovateľom Slovenského komorného divadla je Žilinský samosprávny kraj.

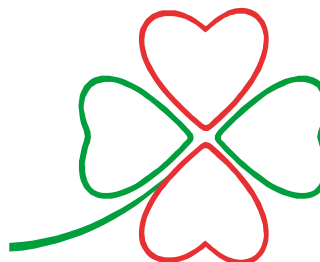
Zuzana Rohoňová

Generálny partner

Partner inscenácie

NADÁCIA
Slovenskej sporiteľne

**Nadácia
ZSNP
a
SLOVALCO**

Partner inscenácie

Partner inscenácie

Vitajte v rodine Mercedes-Benz

Už od 19 999,- €*

Premýšľali ste niekedy nad tým, či by nemohli byť ozejstné sexice medzi autami aj praktické? Aby ste nemuseli vyrážať na lov sami? Toto je naša odpoveď: **Nová Trieda CLA Shooting Brake**. Neuveriteľne použiteľný estetický zážitok. Zvonka aj vnútri.

Navyše je v cene vozidla zahrnuté:

- hazardné a povinné zmluvné poistenie na 3 roky od spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.,
- servis na 6 rokov alebo do 160 000 km.

Vyskúšajte si harmonickú praktickosť ešte dnes.

MOTOR-CAR Martin s.r.o.
www.mercedesmartin.sk

Mercedes-Benz
The best or nothing.

* Cena 19 999 € sa vzťahuje na Mercedes-Benz A 180 sedan. Nová Trieda CLA Shooting Brake od 28 499 €. Ceny sú uvedené vrátane DPH. Trieda CLA Shooting Brake: kombinovaná spotreba paliva 7,1 - 4,0 l/100 km; emisie CO₂ 145 - 105 g/km. Ilustračné foto.

aliga

SKANSKA

➤ **ZNALECKÉ POSUDKY**

z odborov

stavebníctvo, elektrotechnika, strojárstvo,
ekonómia a manažment, ekonomika a riadenie
podnikov, bytové zariadenia, energetika,
bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci,
keramika, koža a kožušnicke výrobky, obuv,
textílie, drahé kovy a kamene, klenoty, hodiny,
doprava cestná, priemyselné vlastníctvo,
strelné zbrane a výbušniny

➤ **ENERGETICKÉ AUDITY**

objektívne posúdenie nákladov na energie,
optimalizácia spotreby a návrhy opatrení

➤ **DODÁVKY VODOMEROV**

suchobežné, mokrobežné vodomery

Kontakt:

Sládkovičova 10, 036 01 Martin

Tel.: 043/4222 628, FAX: 043/4308 311

e-mail: jhs@jhs.sk, web: www.jhs.sk

vlmedia
lmedia
media
edia
dia
ia
a

www.vlmedia.sk

TULIP
CENTRIN
M A R T I N

Divadlo podporili

Hlavný mediálny partner

Mediálni partneri

